

לב העניין

להאיר עיני מבקשי השם מתורת רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב זיע"א

פרשת במדבר
נושא השבוע:
צמצומים וכלים
עלון מס' 16

שער העניין

עצות מרבינו הקדוש לזכות לעניין השבועי.

*בלא עסק התורה אי אפשר לחיות; כי לפעמים בוער האדם להשם יתברך אבל הוא יותר מדאי עד שהיה אפשר להיות נשרף לגמרי ח"ו מגדל התבערה חוץ מהמידה, ועל-ידי עסק התורה מקרר את התבערה שיהיה במידה כראוי ויוכל להתקיים. וכן להפך ח"ו, שלפעמים בוער האדם אל תאוות עולם הזה כל-כך עד שהיה אפשר לשרוף כל הגוף ח"ו מעוצם תבערת אש התאוות, אבל כשלומד תורה מגנת עליו ומצלת אותו ומכבה האש הבוער בו ויכול לחיות, נמצא שעקר החיות על-ידי התורה. (קיצור לקוטי מוהר"ן עה, ג).

*עקר תיקון עשיית הכלים שעל ידם עקר המשכת אור האין סוף גלוות אלקותו יתברך בעולם, א"א שיהיה נעשה בשלמות כי אם על ידי מעשה בני אדם התחתונים דיקא. והעקר על ידי שהם בעלי בחירה. (לקו"ה, תפילה ערבית ד, יג).

*וזה בחינת כלל כל התורה כולה אש נזהרנו לבלי לסור מדרך התורה הקדושה ימין ושמאל. כי אפילו לימין אסור מדרך הישר של התורה הקדושה. היינו להרבות ולהוסיף יותר ממצות התורה שזה בחי' נוטה לימין אסור לנו ג"כ. כ"ש 'לא תוסיפו על הדבר ולא תגרעו ממנו', כי לפי עוצם הלביותו של איש הישראלי היה נכסף להוסיף על מצות התורה, אך התורה הקדושה הזהירה ע"ז בלאו דבל תוסיף. כי כשמוסיפין על התורה אפילו אם כוונתו לשמים אעפ"כ הוא נוטה מן הדרך הישר ומקלקל הצמצום הקדוש שזה עיקר קיום העולמות, ואזי הוא בחינת אין סוף שהוא בחי' ריבוי אור שגורם ח"ו שבירת כלים - חורבן העולמות. (נדרים ושבועות ג, א).

תפילה לעניין

ובכן באתי לפניך ה' אלוקי ואלקי אבותי, אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב, ואלוקי כל הצדיקים האמתיים. אלהי הראשונים והאחרונים ואלהי כל ישראל, יהמו נא ויכמרו נא רחמיך וחסדיך עלי, על גגום ומבלבל כמוני, ותורני ותדריכני באמתך ותלמדני, שאזכה לדעת באמת איך להתנהג בענין זה, באיזה דרך באיזה אופן לצמצם האור בהדרגה ובמדה כרצונך הטוב באמת. כי אתה ידעת כי אני צריך לכסף אליך תמיד, ולהשתוקק אליך באמת, ולרוץ אליך כגבור לרוץ ארח"ה זה שהייתי יכל לילך בזמן שהייתי נוף מלפניך. כי כבר כליתי ימים ושנים הרבה בהבל וריק.

(ע"פ לקו"ת ח"ב, מז).

אור העניין

מהיכן ממשיך רבינו הקד' את עצותיו הקדושות?

כל אחד ואחד מישראל הוא חלק אלוקי ממעל, ועיקר משכן האלוקות הזאת היא בליבו של האדם. והאלוקות שבלב איש הישראלי היא בחינת אין סוף, כי אור הלביותו הוא אין סוף, היינו, שאין סוף ואין תכלית לתשוקתו, עד שאינו יכול לעבוד שום עבודה, ולא לעשות שום מידה טובה, כי מגודל התלהבותו אינו יכול לעשות שום דבר. ע"כ בהכרח חייב האדם לצמצם את אור הלביות ליבו, כדי שיוכל לעבוד את השם יתברך בהדרגה ובמידה. כי השם יתברך רוצה שנעבדו במידות כראוי, בתורה ובמצוות, ודיקא על ידי זה מתגלה כבודו ומלכותו יתברך.

וכל תיבה ותיבה מהתורה הקדושה, וכל מצווה ומצווה שציוונו השם יתברך או שתיקנו חז"ל הקדושים, וכן כל מנהג כשר שנהגו בו עם ישראל הקדושים, הכל הוא בחינת הצמצומים הנ"ל שעל ידם מתגלה כבודו יתברך במידה כראוי; וגם כל מה שעובר על כל אחד בין ברוחניות ובין בגשמיות, הכל הוא גם כן בחינת צמצומים, כי בכל מה שעובר עליו תמיד צריך למצוא את השם יתברך שמצטמצם בתוך כל פרט בבריאה ובכל זמן אצל כל אדם ואדם, ולעבוד את השם יתברך עם מה שעובר עליו דייקא, כי אין אחד מישראל שדומה לחברו, ועל כן בכל מה שעובר עליו צריך לידע שדייקא הוא יכול לגלות את כבודו יתברך בתוך אלו הצמצומים.

וזה בחינת ספירת העומר. כי כל ספירת העומר הוא כדי לגלות את כבוד השם יתברך בכל הבחינות ובכל הצמצומים (חסד שבחסד, חסד שבגבורה וכו'), וצריך לקחת מזה כל אחד התחזקות לפי בחינתו בכל מה שעובר עליו, שתמיד ימצא את השם יתברך; וזה דייקא הדרך לזכות להגיע לשבועות שהוא קבלת התורה, היינו, כי אחרי שזוכה לתקן את כל הצמצומים, יוכל להשיג אור האין סוף לפי בחינתו, ולעבוד איתו את השם יתברך, כי כבר זכה לגלות את כבוד השי"ת בכל הצמצומים והמצבים, (ובאמת כמובן שעדיין צריך לגלות את כבודו יתברך בעוד צמצומים אחרים, כדי לזכות לגלות את אור האין סוף בבחינה גבוהה יותר); ועל כן אסור לגלות את השערות בספירת העומר, כי השערות הם בחינת צמצומים כידוע (עיין בליקוטי מוהר"ן סימן ל), ואז דייקא צריכים את הצמצומים, כדי לזכות על ידי זה לגלות האור אין סוף בקבלת התורה.

ועל כן היה בקבלת התורה רעש ופחד ומורה גדול כמו שכתוב (שופטים ה, ד) 'ארץ רעשה גם שמיים נטפו', עד שסברו שכל העולם נחרב, חס ושלום, כמו שאמרו חז"ל (זבחים קטז). וכו', הכל מחמת שאז היו צריכים להמשיך צמצומים גדולים מאד, שהם בחינת דינים, כדי לצמצם את האור הגדול שהתגלה אז, כי אז, שעדיין לא היה התורה הקדושה והמצוות בעולם היה קשה מאד לצמצם את האור האין סוף שיתגלה אז.

וע"כ תלמידי רבי עקיבא מתו בימי העומר על שלא היה ביניהם אהבה והתחברות, כי אם היתה ביניהם אהבה והתחברות היו זוכים לתקן צמצומים נפלאים לגלות כבודו יתברך, אבל עיקר הפגם שלהם היה שלא היה ביניהם אהבה, כי כדי לגלות כבודו יתברך בתוך הצמצומים הנ"ל, צריכים שיתחברו יחד נפשות רבות באהבה, וכל אחד בא עם כליו וצמצומו על ידי זה נעשים כלים רבים, כדי שיוכלו לקבל האור הגדול הזה בהדרגה ובמידה.

וע"כ רשב"י שהיה התיקון שלהם אמר (זהו"ק נשא קכח). 'תמן יאות הוי למדחל, אנן בחביבותא תליא', כי רשב"י עסק בזה ביותר, שזה כל הזוהר הקדוש שכולו צמצומים נוראים ונפלאים מאד להשיג אור האין סוף על ידם כידוע.

ועל כן לא נתנה תורה עד שנתקבצו שישים ריבוא מישראל יחד באהבה כמ"ש חז"ל (מכילתא יתרו), וגם אמרו חז"ל (יבמות סז). שאין השכינה שורה על פחות משני רבבות ושני אלפים מישראל, כי אי אפשר להמשיך בחינת השראת השכינה שהיא התגלות אלוקותו יתברך, כי אם על ידי שמתקבצין הרבה מאד מישראל באהבה, שעל ידי זה נתתקנו כלים רבים להמשיך בהם מלכותו יתברך.

וע"כ קוראים קודם שבועות שהוא קבלת התורה פרשת במדבר, וכמובא בשולחן ערוך (או"ח סי' תכח, ד) הסימן 'מנו ועצרו', כי עיקר קדושת שבועות שהוא קבלת התורה, נמשך על ידי ריבוי עם ישראל שעל ידי זה נתרבים הכלים להמשיך כבודו יתברך כנ"ל.

וכל הצמצומים הנ"ל הם בחינת חידושי תורה שכל הצדיקים והכשרים מתייגעים על זה מאד, כי כל מילה שמתחדשת בתורה נעשית בחינת כלי וצמצום לגלות על ידו מלכותו יתברך ביותר ולהמשיך אורו יתברך בעולם.

ועכשיו כל קיום התורה וכל תקוותינו, הוא רק על ידי התורה שממשיכים בכל עת גדולי הצדיקים האמיתיים שבכל דור, שעל ידם אפשר לגלות את כבודו ומלכותו יתברך בכל עת; ועיקר המשכת התורה של הצדיקים האמיתיים היא על ידי שהם מלקטין הנקודות הטובות שבכל אחד מישראל, שאפילו אם עובר עליו מה שעובר, על ידי שמנתק עצמו מעט מרע לטוב, ומתעורר לשוב לה' יתברך, תכף חוטף הצדיק האמת את הנקודה הטובה הזאת ומכניס אותה לתוך משכן הקדושה. ואפילו אם אחר כך יורד זה כמו שיוירד ח"ו, אע"פ כן אותה ההתעוררות שהיתה לו אז כבר נכנסה לתוך משכן הקדושה וקבעה שם מקומה ואי אפשר להוציאה בשום אופן משם.

וזה שאמרו חז"ל (סוכה נב:), קידושין (ל:), 'אם פגע בך מנוול זה מושכהו לבית המדרש', כי עיקר התיקון ליצר הרע שמתגבר על האדם ופוגע בו תמיד, הוא רק על ידי הבית מדרש של הצדיקי אמת, שדורשים ומחדשין חידושים לפי הדור, ולפי האדם והמקום והזמן, ומחזקין ומשיבים את נפש כל אחד, אפילו הפגומים מאד וכו', וכל הזוכה לשכון בחצריהם ובביתם, וללכת בדרכיהם ובעצותיהם הקדושות בפשיטות ותמימות, אזי ע"ז כל נקודה טובה שזוכה לחטוף בכל עת, וכל מה שמנתק מחשבתו מרע לטוב, נכלל ונגנז מיד בתוך הבית מדרש הזה של הצדיק האמת, ונעשה ממנו כלים נוראים כדי להוריד על ידם כבודו יתברך כנ"ל. וצריך לחזק עצמו בכח הצדיק האמת תמיד, היינו אפילו אם הוא כמו שהוא, יחזק את עצמו שעכ"פ אינו חולק על הצדיק האמת, וע"י זה שום נקודה טובה שלו אינה נאבדת ח"ו, כי הצדיק הוא גיבור ובעל כח גדול מאד, שכל נקודה טובה ונקודה טובה שלך כל אחד מן המקורבים אליו הוא לוקח אותה ומכניסה מיד אל משכן הקדושה כנ"ל.

ועל ידי אלו הנקודות הטובות ממשיך הצדיק תורה חדשה בכל פעם, (וגם לאחר פטירתו, בכל עת שלומדים את תורתו, אזי היא מתחדשת ממש כמו שממשיך אותה הצדיק מחדש), כדי שיוכלו על ידי תורתו לשוב תמיד להשם יתברך מכל מקום, יהיה איך שיהיה; וע"כ נקראת התורה של הצדיק האמת בשם 'ליקוטים', כמו שקראו רבינו ז"ל ומוהר"ת לספריהם 'ליקוטי מוהר"ן', 'ליקוטי הלכות' וכו'. כי עיקר המשכת תורתם היא על ידי הליקוטים של הנקודות טובות שמלקט הצדיק האמת מכל אחד מישראל כנ"ל.

עניין הצדיק

שיחות יקרות ממעלת וגדולת רביה"ק ותורתו.

*ועל זה סובבת תמיד כל עבודתו ועסקיו של הצדיק האמת, למצוא ולקבל בנגיזא דמלכא המתנות הטובות האלה, שהן הן האבותיו יתברך, [ש]מזה בעצמו גם אהבתו אליו כמוב"פ. ולזכות לכל זה אין באפשרותו, כי אם על ידי שמקדים לזה היראה שבהתגלות ומציאת ההתפארות, שהוא הולדת המלכות כמוב"פ. והענין מבואר ביותר, על פי אשר הקדמנו כמה פעמים, והוא הסובב בכל דבריו, ומובא מזה גם בשאר ספרי אמת, שדייקא מרוביו אורו יתברך בלי גבול וסוף, אין ביכולת הנבראים לקבל ממתנות תענוגי השגותיו, עד שמלביש להם מקודם את האור בכמה לבושים וכלים. וכל התהוות הלבושים והכלים אי אפשר שיהיו נעשים, רק מהעולם המעשה והאדמה הזה, שמחמת זה כל משרתיו שבשחקים המוב"פ, ישאלו זה לזה, 'איה מקום כבודו', כמובא מזה במקום אחר. וגם כל אשר יזכו בכל פעם למתנות תענוגי השגותיו יתברך, הוא רק מהלבשותיו יתברך, שיתלבש בפניהם בבגדי גאווה ויראתו וכבוד תפארתו המלאים בכל הארץ, דייקא מנשמות ישראל הנמצאים שם כמוב"פ. [שמחמת זה, גם בריאתם לא היתה רק בשביל שעלה תחילה במחשבתו, לברוא נשמות ישראל. כי אנא בריה קלה שבים וכו', כמוב"פ]. אך גם נשמות ישראל, אי אפשר להם מקודם להשיגו יתברך על ידי לבושי היראה וכלי המעשה הנ"ל, עד שיזככו אותם מקודם מכל מיני עכירות הקליפות שרוצים להתאחז בהם, [וכמוב"פ מזה במקום אחר] שלעתיד דייקא [בהשלמת הבריור והזדככות הזה], עתידין שיהיו מחיצות השכל, של יעקב וישראל, לפנים ממלאכי השרת, שנאמר כעת יאמר וכו'.

(ביה"ל סימן יז).

*קרבת הצדיקים טוב בעוה"ז ובעוה"ב. הצדיק בדיבורו יכול לפסוק לזה ג"ע ולזה גהינום. (ספר המידות, צדיק, נגנד).

שיח העניין

שיחות וסיפורים סביב העניין השבועי מרביה"ק ואנשיו היקרים.

*ע"פ רוב העיקר מה שאין האדם מתקרב להש"י ואינו חוזר בתשובה; אע"פ שהמניעה מחמת התגברות תאוות הגוף, אבל גם זה הוא מניעה גדולה מלהתקרב להש"י היינו ריבוי תבערת הלב להש"י שבוער חוץ מהמדה. כי בודאי אם נתפוס איזה אדם שהוא בכל ישראל שלא נזרקה בו אפיקורסות ומינות אם נשאל אותו אם הוא חפץ בתשובה לחזור להש"י, בודאי הכל ישיבו פה אחד שרוצים מאד מאד לשוב להש"י ומתגעגעים לזה מאד מאד ימים ושנים. וגם אם נשאל אותו אם רוצה לעשות איזה דבר בשביל הש"י כדי לשוב אליו ית' כגון ללמוד דף גמרא או ליתן פרוטה לצדקה או לילך לטבול במקוה וכיוצא בזה מדברים המקדשין את האדם, בודאי ישיב בפה מלא-הן, כי בודאי אני מרוצה לעשות בכפלים מהנ"ל, ובלבד שיועיל לי, כי אני יודע שכל זה אינו מועיל לי לפי עוצם ריבוי הפגמים והחטאים שפגמתי נגדו ית'; ומחמת זה שנדמה לו שכל זה לא יועיל לו. ע"כ אינו עושה כלל. נמצא שמחמת ריבוי תבערת לבבו מחמת שלפי מה שמשער בליביה גדולתו יתברך, ואיך פגם נגדו ית' אשר לפי זה הוא צריך להתקדש בקדושה יתירה מאד מאד, ולסלק עצמו לגמרי מהעולם הזה ולהשליך כל תאוות עוה"ז אחרי גוו, ולהתקדש בכל הקדושות, ולהתענות הרבה ולסגף עצמו בכל הסיגופים שבעולם, וגם כל זה אינו מספיק לו לפי עוצם חטאיו. ומחמת שאינו יכול להתגבר על גופו לעשות כל אלה, מחמת זה אינו עושה כלל אפילו מה שיכול. (לקוטי הלכות, הלכות תרו"מ ה"ג, ב).

*עקר כלל כל התורה וכלל כל הכונות של כל המצוות הקדושות, כי כולם הם שעורים וצמצומים לזכות על ידם להשגת אלקות לדעת ולהכיר אותו יתברך, אך מחמת שזה לעומת זה עשה אלקים, כי יש מלכות דסטרא אחרא, שהם מתגברים בכל עת לבלבל דעת האדם, שלא יסתכל ולא יתבונן על כל זה מה שנעשה עמו, שהוא לטובתו הנצחית כדי לזכות לחיי עולם להשגת אלקות, והוא שוכח, חס ושלום, את העקר, ועושה מהטפל עקר, כאלו העיקר היה, חס ושלום, עסקי העולם הזה וטרדת הפרנסה וכו', רחמנא לצלן. (עצות ישרות, השגת והתנוצצות אלוקות, ב).

אנ"ש היקרים די בכל אתר ואתר
העלון נמצא בקשיים מרובים להוצאתו
לאור עקב מניעות של ממון
כל המעונין להשתתף בהוצאת העלון
תבוא עליו ברכת טוב, ויזכה להשתתף
בעסק ההדפסה וההפצה שעליו ציוה
מוהרנ"ת "עיקר עסקיכם יהא בזה" וציוה
עלינו להיות חזקים "בממון רצון וטרחה"
ניתן לתרום לעילוי נשמת הצלחה וכד'

צרכי אגודת "אהיקות אלתות"

0583231768